

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 130/09-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. apríla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. H., T., zastúpeného advokátkou JUDr. D. B., T., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 162/2005 a postupom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 145/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. februára 2009 doručená sťažnosť Ing. J. H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 162/2005 a postupom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 145/2008.

Sťažovateľ uviedol, že namietanou nečinnosťou Okresného súdu Trenčín vo veci sp. zn. 12 C 162/2005, v ktorej sa v postavení žalobcu domáhal proti Obci M. ako odporcovi v 1. rade a proti J. Č., M., ako odporcovi v 2. rade určenia zákazu chovu psov a odstránenia stavby, bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že konanie začalo na základe žaloby z 29. augusta 2005, prvé pojednávanie vo veci bolo nariadené až 20. júna 2007, ďalšie pojednávanie bolo nariadené na 21. máj 2008, avšak bolo odročené a uskutočnilo sa až 15. októbra 2008 na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že predmetná právna vec je pritom uvedenými okresnými súdmi ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu prerokovaná viac ako 3 roky bez toho, aby bola vec meritórne rozhodnutá.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svojou sťažnosťou na prietahy v konaní z roku 2008 adresovanou okresnému súdu, tento urgoval, aby odstránil prietahy v konaní. Táto sťažnosť bola 13. augusta 2008 posúdená Krajským súdom v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“), ktorý vo svojej odpovedi konštatoval, že „v konaní pred Okresným súdom v Trenčíne došlo k prietahom“.

Podstata námietok sťažovateľa spočívala v jeho názore, že nekonaním Okresného súdu Trenčín vo veci v napadnutom konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 162/2005 a nekonaním Okresného súdu Bánovce nad Bebravou v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 145/2008 došlo k prietahom takej intenzity, závažnosti a rozsahu, že ich nemožno kvalifikovať inak, ako zbytočné prietahy, v dôsledku čoho došlo postupom zo strany napadnutých okresných súdov k porušeniu základného práva sťažovateľa upraveného

v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože sťažovateľ sa domnieva, že konanie vedené v súčasnosti pod sp. zn. 4 C 145/2008 na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou prebieha neprimerane dlho, t. j. už viac ako 3 roky bez toho, aby okresný súd meritórne rozhodol, a vec dosiaľ nie je právoplatne skončená.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiadal vysloviť porušenie označených základných práv, prikázať Okresnému súde Bánovce nad Bebravou, aby vo veci konal, priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 60 000 Sk a náhradu trov jeho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Ústavný súd sa osobitne zameril na preskúmanie opodstatnenosti sťažnosti sťažovateľa, keďže pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odmieta sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietahov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), resp. ak „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

Podstatou sťažnosti a predmetom konania pred ústavným súdom je nárok sťažovateľa na ochranu pred postupom všeobecných súdov, ktorými bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnosťou a s jej prílohami dospel k záveru, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

Zo sťažnosti, ako aj z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ namietal porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vo vzťahu k postupu Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 162/2005 a k postupu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 145/2008, ktorého celková dĺžka od podania návrhu na začatie konania 29. augusta 2005 do podania sťažnosti doručenej ústavnému súdu 4. februára 2009 nepresiahla 3 a pol roka.

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. III. ÚS 111/04, III. ÚS 11/05, III. ÚS 81/05).

Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 199/02, I. ÚS 38/04).

Podľa názoru ústavného súdu nemožno na základe skutočností uvedených v sťažnosti, považovať postup Okresného súdu Trenčín ani postup Okresného súdu Bánovce nad Bebravou za taký, ktorý by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy v konaní“ v zmysle citovaného článku ústavy.

Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

Ústavný súd v súvislosti s hodnotením efektívnosti postupu okresného súdu a v súlade so svojou predchádzajúcou judikatúrou, podľa ktorej „... nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (napr. II. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05), dospel k záveru, že aj v danej veci ide o takýto prípad.

Podľa ústavného súdu, postup okresného súdu nemožno bez ďalšieho považovať za také porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré by dosiahlo ústavnoprávny rozmer, predovšetkým s prihliadnutím na ďalšie okolnosti tejto veci, keď Okresný súd Trenčín nebol vo veci

absolútne nečinný, ale v rámci skúmania formálnoprávnych podmienok na pokračovanie v konaní uznesením z 9. septembra 2005 zastavil konanie proti odporcovi v 2. rade v časti uloženia povinnosti odstrániť nepovolenú stavbu na par. č. 196/2 k. ú. M. a uznesením z 3. novembra 2005 zamietol návrh na vydanie predbežného opatrenia. Toto uznesenie bolo potvrdené aj uznesením krajského súdu z 30. januára 2006.

Vychádzajúc z doterajšej stabilnej judikatúry ústavného súdu je potrebné poukázať na to, že v prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými výraznými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného týmto článkom ústavy (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

Vzhľadom na uvedené možno teda konštatovať, že ústavný súd nepovažoval ani doterajší postup Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 162/2005 a postup Okresného súdu Bánovce nad Bebravou v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 145/2008 za taký, ktorý by signalizoval možnosť kvalifikovať ho po prijatí s'ťažnosti s'ťažovateľa na ďalšie konanie ako porušenie základného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Dobu troch rokov treba totiž vo všeobecnosti považovať za primeranú pre všetky podobné konania týkajúce sa ochrany vlastníckeho práva či ochrany súkromia pred nedovolenými imisiami.

Vzhľadom na to ústavný súd odmietol s'ťažnosť s'ťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže s'ťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi uvedenými v s'ťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2009